

LBRIS

We know
books

Coperta: Tudor Popa

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger-Marinof

Lectori: Alexandra Medaru, Roxana Ruscior

Redactor literar: Iulia Dromereschi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAZILU, ANDREI ȘERBAN

Confesiunile domnului Freejoy / Andrei Șerban Mazilu,
Andreea Sterea. - București: Crux Publishing, 2023
ISBN 978-606-9027-19-6

I. Sterea, Andreea

821.135.1

Șerban Andrei Mazilu, Andreea Sterea

CONFESIUNILE DOMNULUI FREEJOY

© Crux Publishing, 2023

Tiparul executat de European Printers

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-9027-19-6

CONFESIUNILE DOMNULUI FREEJOY

ȘERBAN ANDREI MAZILU

ANDREEA STEREA

 CRUX PUBLISHING

*Mă dezgustă falsa moralitate a oamenilor – acea credință absolută, absurdă și naivă, cum că viața este sfântă, iar muritorii n-au nici un drept asupra ei. Dacă aș accepta această premisă, m-aș îneca în hohote otrăvitoare de râs contemplând conceptul de liber arbitru. ...E simplu să ierți un criminal sau să condamni un sinucigaș când nu ai nimic de pierdut; dar ce-i spui părintelui căruia i-a fost ucis copilul sau soțului al cărei nevastă a fost răpită și vândută precum o vită la târg? Cu ce drept hotărăști că blestematul născut fără minte și veteranul paralizat în bătălie sau bătrânul dependent de morfină **trebuie** să trăiască? Falsa moralitate e împrumutată de la zei; e unul din motivele pentru care am ales să nu mă alătur niciuneia dintre tabere. Un altul, cu siguranță mai relevant, e că numai un imbecil – divin sau nu – ar **raționa** că e nobil să-ți petreci eternitatea într-un conflict fără sfârșit...*

Flăcările lumânărilor grosolane încălzeau încăperea, accentuând mirosul condimentat al sângelui care se îmbibase în parchetul vechi. O voce îi vorbea, îi puneă întrebări, dar Adelind nu își putea dezlipi privirea de trupul neînsuflit al lui Amos. Atârna într-o rână, bine ancorat de candelabru de alamă, și își etala aproape vulgar măruntaiele prin despicătura săpată adânc în abdomen. În spatele lui, pe polițele ce se înălțau în trepte deasupra unui șemineu carbonizat, o duzină de statuete zâmbeau malefic, lăfăindu-se printre alte obiecte de cult – mărunțișuri interzise.

În privirea ei verde-gălbuie, lacrimi de amărăciune și dezgust i se adunau de sub pleoape. Izul cadavrului, același pe care îl știa din orice măcelărie, îi învinse orice ambiție. Adelind țâșni spre chiuveta din bucătăria alăturată, golindu-și stomacul în convulsii dureroase. Anchetatorul o păsui câteva clipe, cât să-și ude fața și palmele, să potolească măcar pentru câteva clipe aburii clocotiți ce-i șerpuiau pe sub piele. Îi simți mâna pietroasă pe umăr și vocea aspră, imperturbabilă și lipsită de orice urmă de empatie, continuând să o chestioneze:

– Deci nu l-ați văzut pe răposat de două zile, îi spuse comisarul și-și scărpină tâmpla cu stiloul, afișând o expresie neîncrezătoare. Doamna Pangrell, proprietara casei, spune că v-a văzut chiar mai devreme, nu mult după apus. Sunteți sigură că...?

Tânăra înghiți gustul de fiere de pe limbă și îndepărtă cele două șuvițe asudate care i se lipiseră de frunte. Ardea, și totuși parcă o mână invizibilă îi trecea un țurțure de-a lungul spinării. Lumina slabă, acel miros îngrozitor, călău încă, și indiferența cu care polițistul o ancheta, toate se topeau în și odată cu ea. Rațiunea, însă, o forța să rămână conștientă: acela era cadavrul lui Amos Gould – eviscerat și spânzurat – și Amos Gould îi fusese cel mai bun prieten.

– De unde ați știut să veniți aici? răspuse ea, absentă, mutându-și atenția de la cuțitul însângerat de sub cadavru către comisar.

Nu-și recunosc vocea. Cuvintele îi fuseseră târâte peste un covor de cioburi, iar mintea-i vâjâia. Nu suficient de tare încât să uite că nu putea avea încredere în propriile-i percepții. Plânsese sau, cel puțin, simțea că fardul îi fusese arat de lacrimi mari. Vocile jandarmilor și medicilor răsunau în fundal ca un fragment dintr-o melodie despre ocazii pierdute.

– Un pont anonim, îi răspuse bărbatul și, pentru o fracțiune de secundă, lipsa lui de interes dispăru în V-ul decolteului ei dantelat. Dar, vă rog, lăsați-mă pe mine să pun întrebările, domnișoară Ness.

– Amos este... a fost prietenul meu, domnule! Poate cel mai bun prieten... oftă ea. Lucra la Gazeta de Cadiz. Având în vedere că muncea la un subiect important, nu, nu l-am văzut până să-i calc pragul acum o oră...

– Două zile? Și nu v-ați făcut griji pentru... prietenul dumneavoastră?

Adelind își îngustă privirea verzuie, apoi trase aer adânc în piept. Omul părea că înțelege subtilitățile unei relații interumane, dar, totodată, era incapabil să exprime un dram de compasiune. Femeia îi răspunse gesticulând, învăluindu-l într-o boare de parfum delicat pe bărbatul nebărbierit, cu perciuni de berbec și mină de oaie:

– Amos este... a fost jurnalist de investigație. Multe dintre articolele la care lucra necesitau muncă de teren și, uneori, era nevoit să dispară și câte o săptămână. Iar ca să vă lămuresc, adăugă ea în timp ce privirea-i reveni către cel care încă se balansa vag deasupra podelei, eu și Amos am avut o relație... o relație de camaraderie, dacă vreți. Ne vedeam ori de câte ori puteam și aveam timp, dar nu a fost niciodată mai mult. Așa că, dacă lipsea câteva zile, nu era o problemă pentru nici unul dintre noi.

Comisarul Tano Massa vru să mai spună ceva, dar cineva se apropie și-i șopti ceva la ureche. Nu era un jandarm – nu purta pelerina scurtă, prinsă peste umăr, și nici cascheta-coif, înaltă, pe care s-ar fi lăfăit o stea de tinichea flancată de aripi arcuite. Nu avea baston la centură și nici ochii de dulău obosit pe care Adelind îi observase de nenumărate ori până atunci. Individul era, în primul rând, mult mai înalt decât ceilalți, și purta însemnele Anador atât pe gradele de pe umerii paltonului de piele, cât și pe calota caschetei cu cozoroc îngust. Gesticula discret, iar tonul îi era egal, calculat, la fel de precis ca și privirea de oțel cu care analiza încâperea. Vesta și cămașa îi erau impecabile, iar ea și-ar fi putut cu siguranță reface machiajul în oglinda oferită de cizmele lui.

Dintr-o dată, faptul că ea observa toate acele detalii tocmai *atunci* o supără cumplit, chiar dacă ofițerul cu chipul și trupul alungit, cu ochii-i aproape cenușii și părul complet argintat (în ciuda, aparent, nu atât de multor ani pe care îi trăda tenul său neted), era, incontestabil, o apariție interesantă.

Tano tuși de formă, își ajustă degeaba cravata șifonată între reverele pardesiului său bej și luă o poziție protocolară.

– Trebuie să confirmăm că ați fost la birou până la orele nouă, așa cum ne-ați declarat, și, desigur, mai este

și mărturia doamnei Pangrell. În ciuda părerii colegului meu, adăugă fără vlagă și sesizabil deranjat, va trebui să vă escortez la sediu pentru o discuție mai detaliată. Mai am o mulțime de întrebări, și-

Tânăra își simți stomacul strângându-i-se într-o ghiulea de fier. Înțelegea că trebuia să dea declarații, dar violența acelei morți absurde, trupul lipsit de viață al lui Amos și perspectiva de a-și petrece întreaga noapte dintr-un interogatoriu în altul îi înmuieră genunchii. Durerea îi strânse degetele-n pumni, îi revărsă sângele-n obraji și i se așază între sprâncene cu toată greutatea... Rochia de mătase fumurie și eșarfa pastel i se lipiră de corp dintr-odată, dar, înainte să înceapă din nou să plângă (și probabil să se incrimineze fără rost), realizează că toate acele indicii pe care le expunea nevoalat nu explicau paralizia și nici expresia de nemulțumire profundă a comisarului Massa. Totul se petrecuse în poate două-trei secunde – suficient timp ca o minte curioasă ca a domnișoarei Ness să perceapă că se întâmpla *altceva*.

– Și-ar fi degeaba! se-auzi vocea zglobie a unui musafir proaspăt-sosit.

Bărbatul mângâie cotoarele cărților din bibliotecă, alunecând pe lângă ea ca o stafie. Privindu-l peste tețgheaua bucătăriei deschise, Adelind deveni brusc interesată de acel străin. Printr-un mecanism misterios, acesta captase cumva atenția tuturor celor din apartament.

– Există o diferență colosală între a relata și a povesti, continuă melodos gura aceea înghețată într-un pseudo-surâs arrogant. Domnul Gould, spre deosebire de domnișoara Ness, înclina spre un idealism aproape admirabil... Și spun „aproape”, adăugă el, pentru că și-a răpit singur cea mai prețioasă resursă pe care o avea la dispoziție: propriul timp.

Massa se încruntă adânc și, agitând un deget butucănos, mârâi printre dinți:

– Oh, e suficient că Harow, aici de față, a hotărât să te implice *iar* într-o investigație, Freejoy! Acum ai de gând să ne spui și ce s-a întâmplat? Ne-am trezit astăzi și, din senin, nu mai ești consultant, ci detectiv?

Tânărul își ridică privirea către comisar și, întâlnind-o, Adelind tresări. Pentru câteva clipe, în care tăcerea dintre ei rămase neîntreruptă, putu jura că imaginația i-o luase

razna. Mai apoi, se întrebă dacă, din acel unghi, vreuna dintre lămpile cu gaz nu își revărsa de fapt strălucirea în ochii aceluia om. Abia când glasul lui își continuă monologul, ea acceptă că irișii lui erau într-adevăr de culoarea jarului.

– Toate aceste titluri, șopti el, reflectă o predilecție către profund, chiar dacă n-aș fi fost familiar cu natura scriiturii domnului Gould. Articolele lui au avut mereu ceva special, artistic chiar, intens, altfel decât cele semnate de restul echipei Gazetei. Diferența este la fel de vizibilă aici, gesticulă el spre bibliotecă: scriitorii clasici, nu epigoni contemporani. Texte complete, lucrate, gândite, în defavoarea literaturii moderne, minimaliste și grăbite...

– Chiar nu înțeleg unde vrei să ajungi, interveni comisarul pe un ton caustic.

– Nu, nici n-ai avea cum... Tu ești genul de om care citește direct ultima pagină.

– Ruan, șopti chestorul Harow, vrei să...

– Da, desigur... Pe scurt, comisare Massa, domnul Gould s-a sinucis. Ne este clar tuturor. Aș putea să-ți demonstrez mai pe larg, începând discuția cu firea lui melancolică și psihicul său labil, erodat de mediul social, și predispus – așa cum încercam să subliniez mai devreme – autodistrugerii. Pot să presupun chiar că se lupta cu un viciu sau două... Am dreptate?

Adelind clipi lung și înclină bărbia a aprobare.

– Amos nu era străin alcoolului. Nu a mai trecut printr-o criză de câteva luni bune, dar, de când îl cunosc, s-a luptat mereu cu depresii, neliniști, schimbări de dispoziție..., îi răspunse ea.

– Astea-s aiureli! lătră Massa. Și, mai mult, nu demonstrează nimic! Orice om e trist sau preocupat din când în când, și nu toată lumea se sinucide. Vom vorbi mai multe despre starea de spirit a victimei la sediu. În plus, mai avem și mărturia proprietarei!

Zâmbetul acela arogant, parcă gravat în figura lui Ruan Freejoy, păru dintr-o dată și mai accentuat. Își trecu o mână prin părul zburlit, blond închis, aproape șaten, ce-l făcea să arate ca un student rebel, fugit din internatul luxos al unui colegiu particular. Mărșălui până în prag. Toate privirile se îndreptară spre el, căci toți îl auziră strigând fără nici o jenă către capătul scârilor:

– Doamnă Pangrell!
 – Da? se auzi de la partener vocea găjăită a vârstnicei proprietare.
 – Câte degete am ridicat?
 – ...Trei?
 – Pe-aproape, dar vă mulțumesc pentru cooperare! mai tipă Ruan și reveni în încăpere, proțâpindu-se fix sub bărbia lui Tano. Nu am ridicat nici un deget, turui el, dar asta nu ar conta oricum. Persoana pe care se presupune că a văzut-o se afla în intrândul casei, în penumbră, la mai bine de cincisprezece pași de ușa ei, și a fost depistată prin vizor. Poate că era, într-adevăr, domnișoara Ness, sau poate că era o cu totul *altă* femeie.

Cu toate că momentul și avântul justițiar al tânărului o flata, Adelind se simți rușinată de scânteia de admirație pe care o simțea față de acel individ. Era ceva cu totul bizar în legătură cu el și, fără să știe, nu era singura persoană din încăpere ce resimțea fizic paradoxul unei atrageri-respingeri magnetice în compania lui. Era un om neobișnuit, un bărbat plăcut spre frumos și, în același timp, vibrând parcă într-o aură periculoasă.

– Asta nu demonstrează nimic, mârâi din nou comisarul, pufnind pe nări.

– Trupul lui Amos Gould cântărește aproape la fel de mult cât tine – cum crezi că a ajuns agățat de candelabru, atârnat acolo de o singură femeie? Rochia domnișoarei este impecabilă, nici o cută, nici o ruptură, nici măcar un strop de sânge – cum crezi că l-a înjunghiat? Chiar dacă mă înșel și omul nu și-a luat singur viața, această femeie nu are de ce să se afle printre suspecti. Cel mult printre martori. În acest caz, poate da declarații și mâine la fel de bine. Iar dacă ea a comis crima, adăugă Ruan ușor amuzat, atunci s-a descurcat de minune în a-și acoperi urmele și complicitii și merită tot respectul meu.

Massa bodogăni a dezaprobat, dar nu avea cum să nu-i dea dreptate. Se întoarse către Adelind și îi făcu semn că poate să plece:

– Sunteți persoană de interes în acest caz. Vă rog să vă faceți timp în cursul zilei de mâine pentru alte discuții la sediu. Nu vă recomand să părăsiți orașul până nu aflăm exact ce s-a întâmplat.

– Credeți-mă, comisare, îmi dolesc poate mai mult decât dumneavoastră să aflu cum s-a stins Amos. Mulțumesc, murmură ea, dar nu spre Tano, ci spre bărbatul cu părul zburlit.

Se strecură printre cei trei, dar nu apucă să dispară prin cadrul ușii, că fu interceptată de ofițerul Anador:

– Domnișoară Ness, îmi mai puteți acorda încă un minut?

Întorcându-se, Adelind observă pe chipul bărbatului cărunt o îngrijorare adâncă, dar și o expresie de infinită blândețe. Privirea lui o liniști și o înfioră întrucâtva – probabil era una dintre tehnicile de interogare îndelung exersate de ofițerii Anador. *Fă suspectul să aibă încredere în tine și-ți va spune tot ce vrei...* Își scutura umerii ca străbătută de un frison.

– Desigur, domnule...

– Chestor Colt Harow. Înainte de orice, aș dori să vă prezint condoleanțele mele. Din câte am înțeles, aveți o relație apropiată cu Amos Gould...

– Da... eram foarte buni prieteni. Poate chiar ca frații...

– Înțeleg și îmi pare nespun de rău pentru pierderea suferită. Dar, așa cum bănuiți, vrem să rezolvăm această chestiune cât se poate de repede. Doriți să mă ajutați?

– Desigur, eu... Trebuie să aflați cum s-a întâmplat asta, de ce... Întrebați-mă ce doriți, își înăbuși Adelind lacrimile ce îi sugrumau vocea.

– Haideți să începem cu ceva ușor: cum vă numiți, ce vârstă aveți și cu ce vă ocupați?

– Eu sunt... Mă numesc Adelind Ness. Am douăzeci și șase de ani și fac parte din echipa de asistenți ai arhitectului-șef Blin Townsend de la Biroul de Planificare și Estetică Urbană din cadrul Primăriei Cadizului.

– Foarte frumoasă meserie, arhitectura, și foarte grea, îmi închipui. Sunteți o domnișoară foarte atentă la detalii, nu-i așa?

– Da... așa cred, reuși ea să îi zâmbească ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

– Pot să vă testez puțin? Ați observat dacă lipsește ceva din apartamentul domnului Gould?

– Păi... la prima vedere, nu. Nu pot să vă spun despre lucrurile lui personale sau despre dosarele de la Gazetă, dar, altfel, nu, totul pare să fie aici... Credeți că... credeți

că a fost un jaf? Că nu s-a sinucis... Că e o înscenare? Dacă proprietara m-a confundat cu altă femeie... Oare femeia aceea...

– Este prea devreme să ne pronunțăm, dar nu avem voie să lăsăm nici o pistă neexplorată. Așadar, haideți să discutăm și câteva detalii de natură mai intimă. Îmi mai răspundeți la o întrebare-două, vă rog, ca să începem să facem lumină în acest caz?

– Da, eu... da!

– Bun. Opriti-mă dacă simțiți că nu mai puteți, bine? De când îl cunoașteți pe domnul Gould și cum ați descris relația cu el? continuă el după ce Adelind confirmă printr-o înclinare a capului.

Ea inspiră adânc, pentru a-și limpezi gândurile și a-și împinge lacrimile cât mai adânc în hăul din care voiau să izbucnească. Oftă, dorindu-și pentru o clipă să fie smulsă din acel vis cumplit. Așteptă câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Clipi lung, imaginându-și că era la birou, dându-i șefului ei raportul de activitate din acea săptămână.

– L-am cunoscut pe Amos cu aproape un an în urmă, la cenaclul literar al Societății pentru Cultură Contemporană din Cadiz, începu ea, dregându-și glasul. În seara aceea, tema era pamfletul, iar Amos a părut foarte interesat de textul scris de mine. Mi-a pus câteva întrebări foarte entuziasmante și a comentat subiectul în detaliu. După cenaclu, s-a prezentat și m-a invitat la un ceai. Avea ceva plăcut, nu neapărat atractiv, dar ceva familiar și confortabil în atitudinea lui, așa că am acceptat...

Căzu o clipă pe gânduri, amintindu-și acea discuție prelungită până târziu în noapte. După ceai, merseseră la o plimbare scurtă în parc, dar se pomeniseră cutreierând străzile Cadizului, ea povestindu-i istoria clădirilor pe lângă care treceau, el comentând uneori ironic la adresa unor politicieni locali. Oră după oră, se minunaseră de toate lucrurile pe care le aveau în comun.

– ...și scriitoare, pe lângă arhitectă. Am citit ceva semnat de dumneavoastră?... Domnișoară...?

– Poftim? Scuzați-mă... Aăă... Nu, scriu rar, povestioare doar, pe care mi le mai publică uneori câte-o revistă independentă, dar cam atât. Așa. Amos. De la acea întâlnire, am început să ne vedem cât de des ne permiteau timpul și obligațiile de serviciu. Ne-am descoperit foarte multe

pasiuni comune – literatura fiind una dintre ele – dar și istorii și experiențe de viață similare. Ca să vă răspund la una dintre întrebările pe care sunt sigură că o să mi le puneți, nu, relația noastră nu a luat niciodată un curs romantic. Poate că bănuieți vreo gelozie sau vreo intrigă anume – dat fiind că în această seară pare să fi trecut pe-aici o altă femeie – dar nu a fost niciodată cazul și puteți verifica ușor. Nu am idee cine-ar fi cealaltă, Amos spunea că era prea ocupat ca să aibă timp și de relații, chiar și pasagere. De câteva ori, m-a numit „surioara lui mai mică”, deci cam așa stăteau lucrurile între noi. Ne petreceam uneori nopțile vorbind, eu desenând, el lucrând, uneori scriind amândoi câte un text pe care-l comentam împreună. Nu a dat niciodată vreun semn că și-ar fi dorit altceva sau mai mult de la mine.

– Și dumneavoastră?

– Nu știu. Nu cred. Amos avea defecte, vicii și demoni, vorba vine, dar eu îmi căpătasem fratele mai mare de care nu știam că am nevoie...

– Înțeleg, înțeleg. Spuneți-mi acum, vă rog, despre alte relații ale domnului Gould. Dacă erați atât de apropiați, sigur v-a prezentat rude, colegi, prieteni...

– Vedeți, domnule Harow, Amos și eu împărtășim... împărtășeam un soi de apropiere pe care cred că numai copiii din familiile destrămate o simt. Mi-a vorbit despre părinții lui foarte rar. Cred că nu i-a mai văzut de ani de zile. Eu mai țin legătura cu ai mei. S-au despărțit când eram mică, și nu pot spune că suntem foarte apropiați. Așa că eu și Amos ne-am creat un soi de familie numai a noastră. În ceea ce privește legăturile lui sociale, avea zeci de cunoștințe și relații, prin natura meseriei, dar nu avea ce ați numi prieteni. I-am cunoscut câțiva colegi și pe șeful de la Gazetă, domnul Kent, la o mică petrecere, dar Amos era mai degrabă retras, frământat, interiorizat... Nu avea prieteni adevărați, domnule Harow. Numai surse.

– Înțeleg. Vom face tot posibilul să contactăm rudele domnului Gould cât mai repede... Să nu vă faceți griji cu formalitățile... Putem să sărim un pic acum la altceva?

– Presupun că doriți să vă spun cum mi-am petrecut ziua de azi?

– Foarte bine, foarte bine. Văd că sunteți la curent cu procedurile noastre.

– Nu în felul în care vă imaginați, zâmbi ea amar. Eu și